

Poslední letošní „devátácké“ číslo časopisu

DŘEVÁK

Barbora Pročková

Veteráni se loučí

Je to tady, lidé milí,
DŘEVÁK nový, všichni šílí,
copak asi bude v něm?
Jaké články předvedem?

Dozvíte se všecičko,
od každého maličko.
Škola, sport i oblékání,
recepty, naše budoucí
povolání...

Spousty toho máme před sebou,
Vydáváme se na cestu
neznámou.
I když, nikdy to nepřiznáme,
do naší školy rádi zavítáme.
Spousty vzpomínek tady
zanecháme,
O to víc zasmějeme se,
když na základku
zavzpomínáme.

Tímhle loučíme se s Vámi,
devátá třída - vsutku náročné
povolání.
Jsme ve výslužbě, jak se zdá,
odcházíme, poslední Dřevák
po nás zůstává.
Užijte si to doušky plnými,
články ohodnoťte úsměvy milými.
Hezké čtení, někdy ahoj zas,
končí škola, něco nového
čeká nás.

Všechno musí mít konec

Ale někdy je konec vlastně novým začátkem... Je to smutné, nebo radostné? Máme brečet, smát se? Existuje na to vůbec odpověď? Asi to každý z nás cítí jinak, po dlouhých devíti letech, které jsme tady spolu prožili, odcházíme. Všichni se těšíme, ale také jsme

plni obav, jaká bude naše další škola? Co kolektiv? Opravdu jsme se rozhodli dobře pro to, co chceme do budoucna dělat? Vlastně opouštíme to staré, co již moc dobře známe, a děláme svůj velký krok do neznáma. Nechce se nám ze základní školy, je nám tady dobře, jenže...

Každý má v životě svou cestu, každý má svůj osud, každý tak trošku doufáme, že se pustíme do něčeho nového a krásného, nikdy však nezapomeneme na základní školu a na to, jak nám tady učitelé vštěpovali svá životní moudra, jak nás nutili psát domácí úkoly a dokola a dokola nám vypravovali, že se učíme sami pro sebe. Samozřejmě jsme jim nevěřili, teď konečně na to ale přicházíme... a na co vlastně? Zeptáte se, na co jste přišli, o co jste moudřejší? Co vám škola dala? Vzdělání? Nebo vám ukázala vaši cestu? Pomohla vám naučit se žít v kolektivu? Respektovat jeden druhého, domlouvat se, i když je sto lidí a sto jedna názorů?? Tohle všechno s odchodem na jinou školu nezapomeneme, ale poneseme si to s sebou dál, dál ve svých srdcích budeme mít Základní školu v Dřevohosticích, ale ne proto, že kolem ní budeme chodit venčit psa, tak proč tedy? Proč nám to tady bude tak chybět? Koho nebo co budeme postrádat??

Podle mě dětství, těchhle krásných devět let bylo naše dětství, nikdy už nás nebudou brát jako děti, nyní už budeme mladí muži a slečny, ale proč? Stojíme o to vůbec? Kdo by o to stál? Kdo by nechtěl zůstat bezstarostným dítětem, jehož jedinou povinností je školní docházka, kterou beztak fláká??? Uvažuji i nad tím, že se sem jednou možná vrátím, ale už ne jako žákyně, třeba jako středoškolačka, které budou chybět zdejší učitelé, možná jako učitelka, protože touhle cestou jsem se rozhodla jít, nebo možná jako rodič, abych si poslechla, že mé ratolesti jsou celá maminka, přesně tak náladové, střelené nebo lehkomyšlné. Kdo ví, kam nás život posune, ale víme, že tady budeme mít dveře otevřené.

Barbora Pročková

Získat zlato je obtížné, ale obhájit je ještě těžší aneb Sport ve škole

Sport je ve škole nejzajímavější, protože baví skoro každého víc než ostatní předměty. Ze školního sportu mě asi nejvíce baví hod granátem, běh na 1500 a 60 metrů a gymnastika. Nebaví mě moc fotbal, skok do dálky a vrh těžkou koulí. U nás ve škole máme i tabulku o nejšeststrannějšího sportovce roku, kde proti sobě bojují holky a kluci z 2. stupně.

Na podzim se začíná první disciplínou, tou je skok do dálky, který mi dělá asi tak největší problém, protože moc neskočím. Následuje hod granátem, další disciplína je běh na 1500m a mezi poslední disciplíny patří vrh koulí a běh na 60 m. Zatím se mi

v tabulce daří držet 1. místo, za což jsem velmi rád. Hned na 2. místě je David Gajdošík, který se taky snaží o první místo, takže je boj proti němu velice obtížný, ale oba dva si vzájemně fandíme a doufáme, že získáme takové místo, jaké si přejeme, i když 1. místo může mít opravdu jen ten nejlepší. No a hned na 3. místě je Ondřej Gajdošík.
Martin Bednařík

Sport

Plno lidí na světě si pokládá otázku, k čemu vede sport? Každý člověk má jiný názor. Někteří lidé na sport nedají dopustit a jiní ho odsuzují. Lidé například sportují proto, aby zhubli, pro dobrý pocit, sport je baví, jiní sportují závodně. Obyčejným, ale oblíbeným sportem je jízda na kole nebo na in-line bruslích. Vyrůstá také počet lidí, kteří by se rádi naučili jezdit na koni. Pokud se nebojíte výšek, tak můžete vyzkoušet lezení po skalách nebo po vysoko položených lanech. Stále oblíbenějším sportem je také golf, který je sice více proslavený v zahraničí, ale i tady se najdou lidé, které tento sport baví. A to nejlepší na závěr - v létě je nejoblíbenějším sportem plavání a koupání.

Plno lidí u televizních obrazovek sportovcům fandí, někteří je kritizují. Je důležité si uvědomit, že na stadionech by se lidé měli slušně chovat. Vždy tomu tak ale není. Domníváme se, že v budoucnu vznikne mnoho nových sportovních soutěží.

Tereza Hradílková a Adéla Macíčková

Devět let jsme byli spolu

1. díl

Černá pomsta

Jednoho krásného dne a zrovna to byl osudný čtvrtek, jsme měli v první třídě tělocvik s paní učitelkou Marcelou Kučerovou. Převlékli jsme se ve třídě a po zvonění jsme se chytli za ručičky a odebrali jsme se v tichosti do tělocvičny. Nejdříve proběhla rozcvička. Ještě bylo vše v pořádku, všichni byli hodní a

nikomu se nic nestalo, ale potom to přišlo!! Paní učitelka dala pokyn k běhání. Všichni jsme běhali k žebřinám a zpět. V tom to vypuklo! Běžel jsem k žebřinám a Mirek Harang běžel naproti.

Poté jsme se srazili. Bylo to rána, jako když se posunou litosférické desky. Potom si už pamatuji, že jsem měl na ruce zavázané pravítko a jeli jsme do nemocnice. Poslali nás na rentgen, počkali jsme na obrázek a šli jsme zpátky na ambulanci, tam mi sundali pravítko, potom mi hrozně nepříjemný doktor začal tahat za ruku. Neměl jsem ponětí, co dělá, ale řval jsem přes celou nemocnici. Potom se mě zeptali naprosto stupidní otázkou: „Bolelo to?“ Pak po mě chtěli, abych v té kruté bolesti přešel do jiné místnosti. Až teprve tam mi ruku zasádrovali a jel jsem spokojeně domů. Na druhý den jsme s mamkou šli vrátit do ředitelny pravítko.

Ondra Gajdošík

Ustřelený chleba aneb Šunka na zdi

V páté třídě jsem seděl v první lavici u dveří zcela sám a osamělý. Nejdůležitější má společnost o velké přestávce bylo jídlo. Zazvonilo na konec hodiny a byla velká přestávka. Spolužáci začali dělat nepořádek a já si řekl, že je ten správný čas dát si svačinu. To mě ale nenapadlo, že Ondra Gajdošík s Martinem Bednaříkem vezmou Báře Pročkové pouzdro a začnou si s ním nad mou hlavou přes celou třídu házet. Měl jsem chleba se šunkou a s máslem, jak už z názvu plyne, párkrát jsem si kousnul, pak se Ondra napráhnul a pouzdro si to namířilo přímo na chleba v mé ruce. Chleba vyletěl, šunka se nalepila na zeď a půlka chleba spadla na zem. Jako velkého milovníka jídla mě to velmi zasáhlo! Chtěl jsem mu to oplatit, ale buď jsem neměl co házet, nebo prostě nevím, co se stalo, od té doby vím, že při svačině je třeba kontrolovat létající projektily kolem.

Dan Mikeška

Naše třída aneb Jaký je náš kolektiv?

Myslím, že každý má něco, co se mu na sobě samém nelíbí. Ať už je to povaha nebo vzhled, nikdo není dokonalý, a proto Vám tady budu vyprávět o nedokonalosti naší třídy.

Určitě existuje lepší kolektiv, než jsme my, ale abych nepřebíhala, povím Vám, jak to všechno začalo.

Většina z nás se už potkala ve školce, na kterou máme moc hezké vzpomínky a do které bych se někdy i vrátila.

Když přišla první a druhá třída,

přibyli k nám noví spolužáci a taky po druhé třídě někteří odešli. Pomatuji si jen na takové drobnosti, jakože Verča z nás uměla číst jako první nebo že si Klárka odmítala zavírat péro, protože to pro ni byla asi práce navíc.

Říká se, že třetí třída je jedna z nejtěžších, ale pro nás to byl rok plný her a zábavy, kde jsme se i více stmelili.

Ve čtvrté a páté třídě jsme dostali přísnější učitelku a rázem se z nás stala nejhodnější třída na škole. Ale byla to také doba největších pomluv a přetvářek...

Ovšem na druhém stupni se něco zvrtilo a byli jsme třídou, která patřila spíše k těm nevhodným. Myslím si, že jsme se tak ani moc nezměnili. Pravda je, že se často hádáme kvůli úplně obyčejným věcem. V deváté třídě nás čeká ještě hodně rozhodování, např. výlet, tablo, tričko, rozlučák apod.

Máme před sebou necelý půlrok, a tak doufám, že za tak krátkou dobu si to všichni užijeme, než se rozdělíme.

Natálie Horáková

Jako odraz v zrcadle

Je to zvláštní pocit, když se v deváté třídě lo učíte se školou a vidíte, že jiní mají všechny ty krásné roky školní docházky před sebou. Začalo to hned na začátku letošního školního roku, kdy nám byli přiřazeni naši malí nezbedníci z první třídy. Nevím, jestli se tehdy báli víc oni nás, nebo my jich ☺. Pamatuji se, jak od nás dostali na uvítanou do první třídy plyšáky, aby se necítili ve škole sami a opuštění, protože pro některé to byla velká změna. Prožili jsme toho

společně spoustu, když byli v naší škole na návštěvě cizinky, opékali jsme společně buřtíky, když byly Vánoce, měli jsme společné programy, kreslili jsme přáníčka a luštili tajenky, dělali prvňáčkům mikulášskou besídku, na Velikonoce jsme spolu omalovávali zajíčky, dokonce jsme od prvňáčků dostali vejíčka z papíru, která sami malovali.

Dnes, když se ohlédneme zpět, sami nechápeme, jak jsme mohli být kdysi tak malinkatí, když se podívám na svoje malé kamarádky z první třídy, asi se v nich trochu vidím. Taky sem přišli jako vyplašená malá kuřátka, a teď? Chudinka paní učitelka! Vzpomínám, jak já sama jsem ji kdysi dostala. Paní učitelka Kučerková nám dala opravdu mnoho a spoustu nás toho naučila. Vždy, když se bavím s prvňáčky, řešíme, jaké

písmenko se právě naučili, jestli už vědí, kolik je jedna plus dvě. Je těžké uvěřit, že jsme bývali taky takoví malí, roztomilí, ale taky když jsme se otrkali, byla z nás pěkná zlobidla. Jsme protivní, náladoví a někteří i pěkně líní pubertáci, kteří mají na všechno svůj názor a všechno vědí líp než ostatní. A naši prvňáčci? No asi nebudou jiní než nyní my a třeba nás příjemně překvapí. Kdo ví, teď je to rozhodně banda rošťáků, zlobí a vymýšlejí samé lumpárny, ale máme je moc rádi.

Barbora Pročková

Dary od učitelů

Každá paní učitelka nebo pan učitel nás naučili nové věci potřebné do života, tak jsme se rozhodli udělat takový krátký článek.

Paní učitelka Číhalová nás učí od 6. třídy český jazyk a výtvarku. Za ty 4 roky nás toho hodně naučila a pomohla nám dojít do 9. třídy. Sem tam jsme nedělali, co jsme měli, tak jsme ji trochu vytočili. Nejméně oblíbené byly diktáty, které se sem tam podařily, ale bylo to velmi

zřídkka. Hodně nám pomohla dostat se na střední školy, kdy nám každou hodinu dávala testy na procvičení a rady.

Paní učitelka Dřevíková nás také začala učit od 6. třídy, první začala občanskou výchovu, ale od 7. třídy převzala dějepis. Naučila nás hodně věcí o historii. Prezentace měla velice pěkně zpracované a poučné. Některé hodiny nás i dokonce bavily.

Paní učitelka Bartušková byla naše nová třídní učitelka v 6. třídě. Dostali jsme ji také jako učitelku anglického jazyka a od 8. třídy z občanské výchovy. Po celý rok s námi jezdila na všelijaké střední školy, úřad práce a na prezentace středních škol. Také nám hodně pomohla se dostat na střední školu, dávala nám tipy na nějaké školy, všechno nám zajistila a domluvila.

Paní učitelka Hošťálková nás učí od 7. třídy matematiku a učila nás i přírodopis. Sem tam nám zařídila i nějaké přednášky k přírodopisu. Také nám pomohla se dostat na střední školu. Každý den nám dávala příklady na procvičování a všelijaké úlohy.

Pan učitel Foukal je náš oblíbený učitel. Učí nás od 6. třídy fyziku a pracovní činnosti. V 8. třídě začala chemie, prvních pár hodin to byla zábava, ale poté to bylo těžší a těžší. Všechno to samozřejmě spravovaly pokusy a laboratorní práce. Ty nás na hodinách asi nejvíce bavily. V 9. třídě nás ještě začal učit přírodopis. Některé hodiny byly velmi zajímavé a zábavné.

Paní učitelka Jakubálová nás učí zeměpis a tělesnou výchovu. Naučila nás všechno o Evropě, Africe, Asii, Austrálii, Jižní a Severní Americe a České republice. V tělesné výchově nás naučila běhat a další jiné cviky. Všichni jsme se snažili překonat rekordy školy a světa.

Patrik Josiek a Ondra Gajdošík

Naše obvyklé hodiny

Naše třída patřila vždy mezi ty lepší, měli jsme plno spolužáků s dobrými výsledky. V deváté třídě jsme to brali o něco vážněji, protože se nám blížily přijímačky a každý se chtěl dostat na svoji vysněnou školu. To jsme na sobě makali jako nikdy. Po půlroce učení na přijímačky nastal ten den, kdy jsme měli předvést, co jsme na sobě udělali. Každý byl ten den nervózní, ale všem přijímačky dopadly dobře.

Po přijímačkách jsme školu začali docela dost flákat. Nikomu se nic nechce, většina spí ve vyučování nebo nic nedělá a učitelé jsou z nás na prášky. Jsme drzí, otrávení, líní. Každý se už jen těší na prázdniny. Naše základní škola nám bude moc chybět a určitě ji přijdeme každý rádi navštívit.

Hana Tučková

Naše oblíbené a neoblíbené hodiny

Jako každá třída máme hodiny, na které chodíme s radostí, nebo s nechutí. Na prvním stupni byly oblíbené hlavně tělesná výchova, informatika, někdy i výtvarná výchova. S druhým stupněm přišly předměty, které nemáme rádi: matika, pracovní činnosti, přírodopis, angličtina a literatura, také fyzika s rodinnou a občanskou výchovou.

Nejhorší to bylo v osmé třídě, kdy jsme měli prvním rokem i chemii. Na tento předmět se nikdo moc netěšil, tedy pokud se nekonaly nějaké pokusy. To pak Martin Bednařík stál v první řadě a pro chemii byl zapálen. Nebavila nás ani matika, připadala nám nudná a hodiny vůbec neubíhaly, a to jsme ji měli každý den. V deváté třídě už jsme se vším nějak sžítí a jsme na to zvyklí. Hodin, na které se těšíme, je málo. Většinou jsou to pokusy ve fyzice a chemii.

Oblíbenější předměty v deváté třídě: Fyzika (teda hodiny, kdy máme pokusy), pracovní činnosti, tělocvik, chemie (když máme pokusy).

Chemické pokusy jsou totiž moc poučné, ba i zábavné. Například Ondra Nuc jednou volal: „Co s tím?“ a mával nám nad hlavami podezřelou tekutinou, které se rozstříkovala všude kolem, hlavně na stůl, kde hořel Bunsenův kahan. Vzápětí vyšlehly mohutné plameny, celá třída začala hořet, pištět a ječet a pan učitel se pokoušel udusit rozvášněný živel mokřým hadrem. Ondřej Nuc byl očazený, jako kdyby se vrátil z exotické dovolené. Všichni byli tak vystresovaní, že mu ani moc nenadávali.

Dan Mikeška

Do světa filmu Vás zvou přední kritičky Klára Fialová a Natálie Horáková

Pamatujete si na Večerníček, který vysílala televize, když jste byli malí? Vystupovali v něm dva kutilové, co nikdy nemluvili. Od 7. dubna bude v kině **Pat a Mat ve filmu!** Tento film je natočený k jejich výročí. Slaví totiž 40 let. Ano, opravdu se díváme na jejich tváře na televizních obrazovkách už čtyři desetiletí. Ve filmu se utkají se zákeřným kaktusem nebo se rozhodnou zvelebit svůj příbytek velmi originálními úpravami. Tak popadněte své mladší sourozence a běžte se podívat.

Pamatujete si na fenomén roku 2003, rodinný animovaný film Hledá se Nemo, který si oblíbily všechny děti? Tvůrci se rozhodli, že natočí pokračování! Tentokrát to však nebude o Nemovi, ale o jeho modré ukecané kamarádce Dory. Film se jmenuje **Hledá se Dory**. Hlavní hrdinka si spokojeně žije v moři se svým kamarádem, již zmiňovaným Nemem a jeho tatínkem Marlinem. Avšak jednoho dne si vzpomene, že kdysi ztratila své rodiče, a rozhodne se je najít. Dobrodružná cesta začíná!

Všichni si asi pamatujeme na hrdinku dětských knížek, blondatou dívčinku s modrými šaty, která si vydala do tajuplné říše divů. Když ji na zahradní slavnosti požádá o ruku Hamish, bohatý, ale přihlouplý mladík, sebere se a uteče pryč. Přesněji řečeno vydá se za králíkem v saku a s kapesními hodinkami, kterého viděla pospíchat po louce. Bílý králík ale zmizí do králíčí nory. Ona se vydá za ním. Následně se dostane do říše divů, kde prožije nejedno dobrodružství. Pokud hádáte, že mám na mysli Alenku v říši divů, tak hádáte správně. V roce 2010 vyšel první film s hvězdným obsazením. O šest let později spatřila světlo světa premiéra pokračování této dobrodružné pohádky **Alenka v říši divů: Za zrcadlem**.

21. dubna také vyšla do kin **Knihy džunglí**. Pohádka o málem chlapci Mauglím, jenž byl vychováván vlčí smečkou v divočině.

Tento příběh o zvířatech a malém lidském chlapci zná snad každý. Film je inspirován překrásnými povídkami Rudyarda Kiplinga a dnes již klasickým animovaným stejnojmenným filmem od studia Walt Disney.

O letních prázdninách se můžeme těšit na animovanou komedii **Tajný život mazlíčků**. Přemýšleli jste někdy nad tím, co dělají vaši milovaní mazlíčci, když jsou sami doma? Přesně o tomhle je tento animák. Vtipností nešetřili a myslím, že zhlédnout tento film bude stát určitě za to.

Harry Potter je snad jedna z nejznámějších knížek, kterou četla většina z nás. Všechny knížky byly zfilmované a je to už nějaký ten rok zpátky. J. K. Rowlingová napsala kromě řady knížek o mladém kouzelníkovi i spoustu dalších a také tři jako dodatek k sérii Harryho Pottera. Famfrpál v průběhu věků, Kouzelní tvorové a kde je najít a Bajky Barda Beedleho. Právě příběh inspirovaný již zmíněnou učebnicí o kouzelných tvorech, **Kouzelní tvorové a kde je najít** se rozhodli filmaři natočit. Je o chlapci, kterého vyloučili z Bradavic a má velice rád kouzelné tvory.

Obrázky: <https://www.google.cz/obrázky>

Módní policie - Ze zimní královny jarní vílou

Zatímco ve vlasech nám tají poslední zbytky sněhových vloček, vzpomínáme na vůni skořice, která nám tolik připomínala Vánoce.

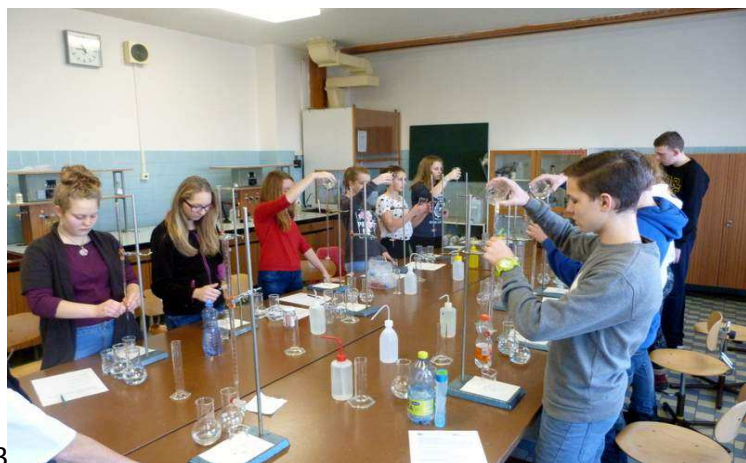
Tato doba je už dávno pryč a vrátí se nám zase až po roce.

Každá z nás určitě myslí na to, jak vyměnit trendy kožichy za jarní a svěží kabátky plné prvních paprsků sluníčka, které nám rozzáří naše bledé tváře ještě stále červené od posledních zimních mrazíků. Letošním hitem jsou červené kárované kabátky, ovšem červená je stále ještě barvou připomínající nám Vánoce, proto přichází na trh i světle zelenkavé jarní barvičky, které zahřejí pouze pohledem. Viděla jsem i několik puntíkových kabátků klasicky bílé a černé barvy, i když přišly mi možná až příliš přemrštěné, uznejte, která z vás by chtěla vypadat na jaře jako sluníčko sedmítečné. V Miláně byla minulý týden předvedena nová kolekce nazvaná polibek jara. Kromě kabátů jsou módním výstřelkem hlavně boty, ledy už roztály, námrazy ustávají a obchodníci se radují, spousta z nás si kupuje „přechodné boty“, které nejsou ještě ani jarní, ale zároveň to nejsou vysoké zimní, zateplené kozačky.

Barbora Pročková

Devět let jsme byli spolu

2. díl

Mezi první a devátou třídou

1. září před devíti lety jsem se svými novými spolužáky sešel před školní budovou. Do první třídy jsem nastupoval jako malý, hodný, nenápadný kluk, který se těšil na budoucí školní léta, dnes vím, že to byla chyba. Postupně

nastupující obtížnost učiva mi docházení do školy jen znepríjemňovala. Hlavně v deváté třídě učivo už není lehké. Když srovnám sebe v 1. a v 9. třídě, tak si myslím, že jsem zcela jiný, devět let na základní škole mě vyškolilo, oproti první třídě už vím, že nejsou kamarádi jako kamarádi, že nemůžu podvádět a neučit se, když doufám, že mi to projde. Takže z deváté třídy vycházím jako kluk, který ví, co chce, spoléhá se na sebe a na nikoho jiného (na rozdíl od první třídy kdy sem nevěděl, která bije). V 1. třídě jsem byl o dost menší a o 9 let mladší. Myslím, že v 1. třídě jsme se ještě jako spolužáci moc neznali. Určitě se každý z mých spolužáků stejně jako já těšil do školy, řekl bych, že po pár týdnech to nadšení docházet do školy vymizelo. Dnes už snaha se učit zcela vymizela u několika mých spolužáků. Dnes, zatímco se naši svěření prvňáčci baví ve svojí třídě, my se pomalu připravujeme na přijímací zkoušky.

Ondřej Nuc

V první a deváté třídě

Mým dnešním úkolem je srovnat se v první a v deváté třídě. Náš první školní den byl pro každého z nás velkým startem. Bylo to pro nás něco nového a neznámého. Každý měl obavy a bál se, co přijde. Byli jsme nenápadní a tišší tvorové. Uběhl měsíc a my už jsme začínali být ve svém dětském živlu. Hraví, furt jsme něco zkoušeli. Plno z nás práce bavila a dělali jsme to rádi. Někdy jsme si i pomáhali, ale také jsme byli sami za sebe. Říkali jsme si, jaké to bude, až za osm let budeme v deváté třídě, a stále jsme vzhlíželi k deváťákům. Byli pro nás vzor.

Od těch dob, co jsme byli v první třídě, jsme se hodně posunuli. Jsme oprsklí, furt se nám něco nelíbí, nic nás nebaví, jsme líní. A když už nás něco baví, tak to většinou nebývá dlouho. V deváté třídě už si více prosazujeme svůj názor a to, co chceme my. Více si pomáháme a tomu, čemu učitelé říkají samostatná práce, my říkáme týmová. Teďka sami nechápeme, že už jsme v deváté a za chvíli budeme vycházet. Je neuvěřitelné, jak rychle to uběhlo.

Hana Tučková

Srovnání sebe od první do deváté třídy

Když jsem přišla do první třídy, byla jsem takové malé vyplašené kuřátko. Na ten den jsem se neskutečně těšila, protože to byl další velký krok v mém životě. Jak už jsem zmiňovala, byla jsem takové vyplašené kuřátko, vše jsem měla ještě před sebou. Na vysvědčení jsem měla samé jedničky a každý den poznávala jsem miliony nových věcí. S paní učitelkou Kučerkovou jsme se naučili poznávat písmenka a čísla. První třída byla super, někdy si říkám, že těch devět let na základce uběhlo až moc rychle. Ještě bych si to aspoň o rok prodloužila.

Teď už jsem v deváté třídě a už všechno vnímám jinak. Hodně jsem se za ty roky změnila, zlenivěla jsem v učení a začalo mě zajímat plno jiných věcí. *Jana Sedlářová*

Přijímačky - naše první srážka s realitou

Přijímací zkoušky - „radostné“ období všech deváťáků. Někteří z nás se báli a jiní byli „těžce nad věcí“. Naše hodná paní učitelka na češtinu nás již brzo pilně připravovala, za což jsme byli velmi rádi. Všem se zdála jednodušší čeština, takže paní učitelce děkujeme. Matika dopadla tak, jak dopadla. Můžeme být rádi, že většina to viděla stejně. Ve čtvrtek, den před zkouškami, ovládl naši třídu menší stres a nervozita. Samotný test Cermatu nebyl

těžký, akorát tam bylo více úloh a příkladů. Takže samotné přijímačky nebyly až tak složité, šlo o to, jak si daný student rozvrhne svůj čas. Podle mě byl největší nervák tak pět minut před rozděláním testu a pak ten týden než se dozvíme výsledky. Myslím, že i přes značné nedostatky vědomostí či zkušeností se všichni dostali, takže mám z naší třídy radost 😊. Když si představím, že za necelé dva měsíce to všechno skončí, je to divně zvláštní. Říkají to úplně všichni deváťáci, není to žádná novinka. Víte, teď už na přijímačky nikdo nemyslí, je to takřka minulost. Dostali jsme se a teď je na nás udělat další správný krok v našem životě. Napětí stoupá a my se nemůžeme dočkat, těšíme se a jsme zvědaví, zda jsme udělali dobře. Teď už jen nepolevit, dotáhnout to do konce a pak nás čekají dva měsíce onoho nezapomenutelného léta. Takže z toho plyne menší ponaučení pro osmáky - nebojte se a buďte v klidu, máme tady skvělé učitele, kteří vás na to připraví. 😊

Julie Roubalíková

Přijímačky

Byla by lež tvrdit, že jsem před přijímačkami nebyla nervózní, to byl snad každý, ale řekla bych, že jsem to zvládala podstatně lépe než většina lidí z naší třídy, to vše hlavně asi proto, že jsem si dost věřila a ani jsem si nezkoušela moc cvičných testů. Ráno v „den D“ začalo tím, že jsem s notnou dávkou nechuti vstávala v šest hodin – to je na mě dost brzo – umyla si hlavu, už jen pro ten dobrý pocit, že vím, že mi v průběhu dne nikde nebude trčet přeleželý pramen, a nasnídala se, pak už vyrazila na autobus. Naťka a Julča tam už na mě čekaly a já autobus stihla tak akorát na čas. Byla jsem ráda, že jsme vyrazily dřívějším autobusem, kde byla možnost si sednout. Každá z nás měla svůj vlastní způsob, jak zahánět nervozitu. Naťka si dala sluchátka a poslouchala písničky, Julča vše doháněla šprtáním na poslední chvíli a já stihla sníst celý pytlík Jojo gumových medvídků. Cukr – nejlepší způsob, jak se odreagovat. Když jsme konečně vystoupily v Přerově, měla jsem nás vést já, jelikož jsem jakž takž znala cestu. Abych řekla pravdu, „detailní“ popis od mamky, babiček a dalších členů rodiny byl *tak* detailní, že by se podle něj jeden ztratil, natož tak někdo s mým orientačním smyslem. Proto jsem byla ráda, že před námi šly dvě učitelky ze „Škody“, díky kterým jsem se orientovala v okamžicích, kdy jsem si nebyla jistá, kam odbočit. U přechodu před Škodou jsme se s Julčou rozloučily s Naťkou, která šla dělat přijímačky na obchodku, ale v průběhu doby strávené na Škodě jsme si posílaly sms a sdílely dojmy. Ve vestibulu Škody jsme s Julčou byly mezi prvními a pomocí tabulí se skupinami A-F jsme se zorientovaly, do které skupiny patříme, a omylem poněkud předčasně vyrazily do třídy, kde jsme měly testy dělat. Jak říkám, bylo to předčasně, seděly jsme tam s Julčou asi čtvrt hodiny a nadsakovaly při každém zvuku nebo osobě, která prošla kolem, protože správně jsme tam ještě neměly být. Ale kdo to měl vědět? Když jsme v osm konečně mohly do třídy, začali se trousit i ostatní a my s Julčou šly vyhlížet Barču. Ta byla bohužel v jiné skupině, ale hned přes chodbu. Pak už jsme si šly sednout do třídy a čekaly na začátek testu, já mezitím stihla sníst ještě Skittles. Když jsem se tak rozhlížela po třídě, ostatní mi přišli celkem v pohodě, akorát teda jeden kluk mi byl nesympatický už od pohledu a zároveň se ve třídě nikdo kromě mě a Julči nebavil.

První jsme se zapsali na záznamové archy, potvrdili svou účast a podobně a v osm třicet šest nám začal test z matematiky. Ze začátku šlo vše dobře. Ale jak došlo na počty s brambory a farmářem, rýsování nebo kdo si kolik naspořil, začala jsem trochu panikařit, ale furt jsem si myslela, že v pohodě stíhám. Opak byl pravdou, když učitel oznámil posledních deset minut, polil mě smrtelný pot a stihla jsem bleskově asi ještě pět příkladů. Vzhledem k tomu, že po testu jsme se tvářili všichni stejně – to jakože jsme to úplně *pokazili* – má panika začala ustupovat, třeba nebudu nejhorší. Pak následovala přestávka, kdy jsem se pustila do čokolády a nabídla ji i dalším lidem. Sice si nikdo nevzal, ale začala jsem se bavit s jednou celkem sympatickou holčičkou z Bystřice a prohodila pár slov s klukem, co seděl jakoby vedle mě. Na češtinu jsme se z mě neznámého důvodu přestěhovali do jiné třídy a opět následovalo zapisování jako u matiky. Pak už začal test. Upřímně mě překvapilo, jak lehká ta čeština byla, zbylo mi asi tak čtvrt hodiny, stihla jsem si to dvakrát překontrolovat a ještě si zajít na záchod. To už končili i ostatní a my se mohli rozejít domů. Julča šla někam za mamkou, já počkala na Barču, cestou jsme pokecally o tom, jak se má v lázních, a málem se ztratily ve spleť chodbách Škody. Chtěla jsem jít počkat před obchodkem na Naťku, ta ale mezitím někam šla se svým bráchou a Barča se mi nabídla, že mě svezou domů, za což jsem byla moc ráda. Celkově jsem ze své práce na přijímačkách měla dobrý pocit, akorát jsem trochu panikařila z matiky, která se mi krutě nepovedla, ale z češtiny jsem byla nadšená. Nejhorší byl ten týden čekání na výsledky, které jsem se dozvěděla až příští pátek.

Na Škodě jsem se dělila o nádherné 12-13. místo ze 103 lidí a na Blahoslavu jsem byla 4. ze 77 lidí. Páni. Čtvrtá. Taky mi to vyrazilo dech a málem jsem se rozječela štěstím v suplované hodině, kdy jsme se dívali na film, doma jsme se s tatškou na sebe křenili a poskakovali štěstím, až si mamka asi myslela, že nám ruplo v bedně. Toť mé pocity z příjmaček.

Veronika Slezáková

Rozhovor ve školní kuchyni

Jaké jídlo je zde u dětí ve škole nejoblíbenější?

„No,“ zauvažuje paní kuchařka na okamžik, „všechna jídla jsou zde oblíbená, ale myslím, že nejvíce vede houskový knedlík s omáčkou, i pro nás je to dobré na přípravu.“ Musela jsem se nad odpověď pousmát, i já mám tohle jídlo velmi ráda.

Jaké jídlo je pro vás nejsnadnější na přípravu?

„To budou nejspíše sladké těstoviny, ty s cukrem a ovocem.“ Snadné, ale chutné, to uznávám sama.

A kolik sem chodí lidí na obědy?

„Asi 120 dětí, k tomu 30 dospělých z řad učitelů a zaměstnanců, do toho škola ještě obědy vyváží a vaří pro jiné.“ Páni, 120 dětí! Tohle číslo mi opravdu vyrazí dech, je to téměř tři čtvrtě školy.

Obědy se odsud i vyváží? A kam všude?

„Část odběratelů jsou lidé v důchodu, také vyvážíme obědy pro charitu a velkým zákazníkem je i školka, kde máme na starost dopolední svačinky, obědy a odpolední svačinky.“ U tématu školka zavzpomínám na staré časy, kdy jsme ještě chodili do školky a pokaždé vymetli všechno, co nám naservírovali. I tenkrát pro nás vařily stejné kuchařky jako nyní ve školních letech a nám od nich stále moc chutná.

S takovýmto množstvím jídla, co musí být každý den uvařeno, se určitě využije celá kuchyně. Vybavení vám plně vystačuje?

„Ano, vybavení kuchyně je moderní a všem nám absolutně vyhovuje.“

Kdy tady v kuchyni míváte největší ruch? Protože mně připadne, že pokaždé, co sem přijdu, je jídelna narvána vděčnými strávníky.

„To je pravda, rušno tu je od začátku výdeje obědů až do konce, ale největší příval dětí pravděpodobně nastává v 12:30, kdy k nám na obědy přichází i družina a je zde plno.“

Určitě jsou zde všichni plně spokojeni, doufám, že se žádné stížnosti neobjevují?

„Ne ne, žádné stížnosti nikdy nebyly a doufám, že ani nebudou.“ Obě v ten okamžik „zaklepeme na dřevo“, ale já věřím, že stížnosti nikdy nebudou, zdejší kuchyně je výborná.

Když jsem byla na odchodu, do jídelny přišel pan školník a paní kuchařka se smíchem dodala, že to právě on zahajuje každý oběd. Rozhovor byl příjemná zkušenost a myslím, že jsem zjistila mnoho zajímavostí, které by mohly zaujmout i vás. A i když jsem na začátku paní kuchařky tak trochu překvapila svým nečekaným příchodem, vše proběhlo tak hladce, jak by si každý novinář mohl jen přát. Přeji všem dobrou chuť ve zdejší školní jídelně.

Veroniky Slezáková

Horoskop na letošní léto od věštce Mirka Kynstlera.

Beran

Letos v létě máš štěstí. Sázej se jako o život a nevzdávej se!

Býk

V tomto létě se dáš do úklidu pokoje – už to sakra potřeboval, ale pozor, nevyhodte důležité věci. Pořízení duplikátu vysvědčení je za stovku!

Blíženci

Období tekoucí vody a nervů. Vylezte z ulity a smějte se na celý svět.

Rak

Na obzoru je zábavné cestování a párty u kamarádů. To zas bude průšvihů!

Lev

Toto léto bude patřit sportu. Jsi rád vpředu, tak si zvol dobré spoluhráče, kteří ti zaručí výhru.

Panna

Předvedeš svou pracovitost a všem vytřeš zrak. Bude se ti dařit i v tom, co ti jinak nejde. Ale nezapomeň ani na odpočinek.

Váhy

Nedávej najevo, že máš moc peněz, jinak je z tebe nějaký vyčůránek postupně vytáhne!

Štír

V létě budou tvé hvězdy přát lásce - nebudeš myslet na nic jiného. Ale tio jsi přece vždycky chtěl, ne?

Střelec

Nezapleť se do sporů svých kamarádů. Svedli by nakonec vše na tebe.

Kozoroh

Letos se budeš těšit na září. Prázdniny budou nezvykle dlouhé a jaksi nudné.

Vodnář

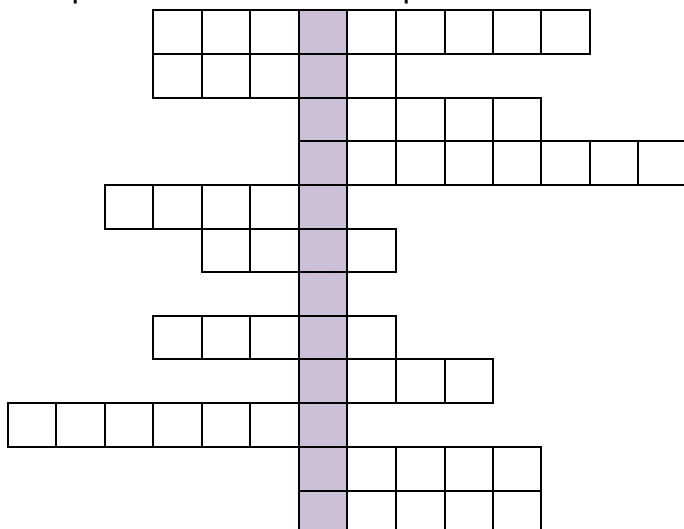
Svou osudovou lásku potkáš u vody. Nezáleží, jestli v Čechách na bazéně nebo na Havaji. Prostě tam čeká!

Ryby

Konec roku tio moc nevyšel? Jo flákat se nevyplácí. Přes prázdniny si raději opakuj a v září budeš za hvězdu!

Pro chytré hlavičky

Na položenou otázku neodpověděl a dostal...

1. Dva měsíce volna, na které se všichni moc těšíme
2. Lidově řečeno tělesná výchova
3. Věda, kterou na naší škole učí stejný učitel, jakého máme na fyziku
4. Lidově řečeno výtvarná výchova
5. Budova, do které se vrátíme po prázdninách, abychom pokračovali v učení se
6. Podzim, zima, jaro a...
7. Porost chlupů, co nám roste na hlavě
8. Spousta slané vody, ke které se někteří z nás budou koupat o prázdninách
9. Činnost, kterou všichni v létě děláme rádi ve vodě
10. Místo, kam všichni bleskově vystřelíme z učebny, když zazvoní na konec hodiny
11. To, co děláme ve škole, rýmuje se to se slovem mučení

Slezáková Veronika

Kvíz: Vědci a jejich vynálezy

1. Zařízení, které přeměňuje elektrickou energii na světlo, vynálezcem je Thomas Alva Edison.
2. Výbušnina, kterou vynalezl Alfred Nobel.
3. Značka automobilu, který vznikl roku 1926, vynálezcem je Karl Benz.
4. Člověk, který zdokonalil a patentoval žárovku.
5. Motor, běžně nazývaný také jako Diesel motor.
6. Sada dvou fyzikálních teorií vytvořených Albertem Einsteinem. Tato teorie se nazývá teorie...
7. Křestním jménem byl František. Byl významný český technik a vynálezce. Jeho nejznámějším vynálezem byla oblouková lampa.
8. Americký vynálezce, který konstruoval elektrické stroje a jako první předvedl bezdrátovou telekomunikaci.
9. Město, ve kterém sídlí automobilka Tatra.
10. Lampa, která byla významně zdokonalena českým vynálezcem Františkem Křižíkem.
11. Tato teorie závisí na křížení lidí a přenášení jejich genů. Tato teorie se nazývá teorie...
12. Infekční onemocnění způsobené bakteriemi, které napadá plíce.
13. Křestním jménem Louis. Byl to francouzský biolog, chemik a lékař, který objevil vakcínu proti vzteklině.

Školní výlety

I letos naše děti zažily netradiční a zajímavé školní výlety a se svými zážitky se rozhodly podělit.

Výlet 1. a 2. třídy

7. 6. vyjela 1. a 2. třída navštívit ZOO Zlín. Nejdříve jsme tam viděli krásně zbarvené ptáky. Potom jsme si prohlídli žirafy a slony, taky zebry a pštrosy. Pustili je i ven do výběhu. Děti pořád bubnovaly na indiánské bubny. Surikaty

3. číslo 2015/2016

se začaly rvát. Chundelaté opice jen seděly. Ve výběhu slonů jsme viděli, jak malí jsme, když si stoupneme k nim. Klokani nás ohromili skákáním. Na hřišti jsme měli prolézačky a obchody. Hlazení rejnoků jsme si také užili. Mohli jsme je i krmit. Tučňáci na nás hleděli. Lenochod lezl po provaze. Krajta velká byla moc a moc veliká. A u plazů skončil výlet. Bylo to super! Matyáš Volf, 2. tř.

Výlet 3. a 4. třídy

Také společný výlet 3. a 4. třídy se dětem moc líbil, a proto žáci 4. třídy Kateřina Chytilová, Alice Caletková, Adam Dostál, Matěj Zmeškal, Eliška Krutilová, Matyáš Drobík, Ondřej Tšpon sdělují své zážitky:

Seznámili jsme se s průvodkyní Anežkou a šla s ní do jeskyně Šipka. Tam jsme se setkali s Bertíkem. Byl to pračlověk. Chtěl vyměnit boty za kost. Jeden kluk ze třetí třídy mu je dal, ale byly malé, tak se Bertík vrhnul na paní učitelku.

Na náměstí jsme vyráběli z včelího vosku svíčku, pak jsme se rozdělili na skupinky a házeli míčky do dřevěného mamuta. Moje skupinka a já jsme vyhráli a dostali malou odměnu – lízátko.

Vypravili jsme se i do pekárny Štramberských uší. Tam jsme si vyrobili a upekli vlastní ucho.

V pekárně Štramberských uší nám ukázali mini uši, normální uši, střední uši, mamutí uši a sloní uši. Taky jsme si je tam koupili.

Společně jsme se vydali na věž Štramberskou Trúbu. Počítali jsme, kolik je tam schodů, než se dostaneme až nahoru. Je tam 166 schodů. Nahoře nám Anežka dávala různé otázky, kdo odpověděl správně, dostal bonbón.

Naše další zastávka byla muzeum Zdeňka Buriana, kde bylo mnoho nádherných obrazů. Když jsme je prohlíželi, začalo pršet. Když jsme odcházeli, našťěstí pršet přestalo.

Nakonec jsme šli do mini zoo a tam jsme krmili ryby, piraně, hady, želvy a jednoho hada jsem měl za krkem.

Výlet 5. třídy

Ve středu 1. 6. jsme v 7:30 vyjeli na výlet do Brna. Cesta trvala asi hodinu a půl. Jak jsme přijeli do Brna, pospíchali jsme do hvězdárny, kde jsme viděli různá souhvězdí, roční období a film Země v pohybu.

Dále jsme šli na hrad Špilberk a tam jsme měli prohlídku v kasematách. Pan průvodce nám řekl i různé brněnské pověsti. Potom jsme se šli podívat do hračkárny. První

nám paní řekla něco o hračkách a dál jsme se mohli dívat sami. Nejvíce se mi líbily domečky pro panenky a jejich vybavení.

Nastal čas na oběd, pořádně jsme se najedli v KFC. Pokračovali jsme na vlakové nádraží, kde si někteří koupili komiks Jirky Krále a u jednoho stínečku si většina z nás koupila bubblejoy.

A už jsme nastoupili do vlaku. Většina si povídala o výletě a ti druzí po dlouhém výletě odpočívali. Tento výlet byl úžasný zážitek.

Kateřina Doušková

Výlet 6. třídy

Ve dnech 9. až 10. 6. jsme byli na školním výletě v Čekyni. Sešli jsme se v Dřevohosticích na autobusovém nádraží, odkud jsme jeli autobusem do Přerova a z Přerova jsme šli pěšky až do Čekyně. Do tábora jsme dorazili okolo 12. hodiny a měli jsme chvíli čas na vybalení věcí a povlečení postelí.

Potom si každý mohl dělat, co chtěl. Většina z nás hrála s paní učitelkou různé hry (basketbal, fotbal, ringo a házenou). Kolem šesté hodiny zavolal pan učitel: „Jdeme do lesa na dříví na opékání.“ Večer jsme si opekli špekáčky a potom šli do sprchy. Večerku jsme měli v 10. Měli jsme hned spát, ale místo toho jsme si povídali. Samozřejmě jsme nevěděli, že pro nás mají pan učitel a paní učitelka nachystanou stezku odvahy. Paní učitelka nás probudila v 1 hodinu a šli jsme do lesa na stezku odvahy. Museli jsme jít sami a jen po světýlkách. Bála jsem se, ale nakonec to byla sranda.

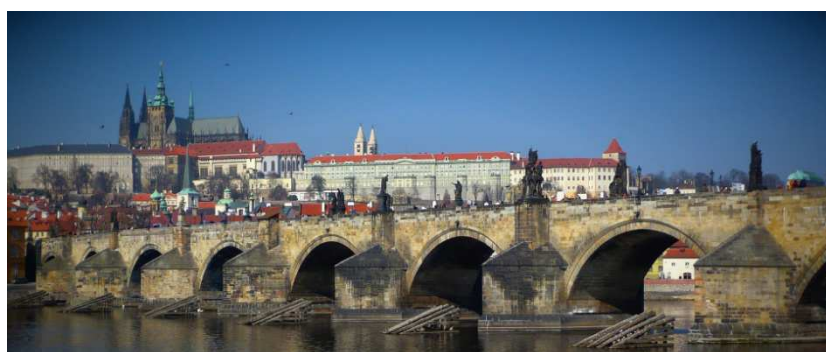
Ráno v 8 hodin jsme šli na snídani. Po snídani jsme si vylosovali číslo a ti, kteří měli stejné, šli spolu podle mapy a fáborků 5 km do Vinar. Z Vinar jsme jeli autobusem do Přerova a potom do Dřevohostic. Výlet se mi moc líbil.

Míša Rohanová

Výlet 7. třídy

Na školní výlet jsme vyjeli vlakem s paní učitelkou Sedlářovou a panem učitelem Foukalem. Ráno jsme stáli ve 4 hodiny, abychom stihly vlak. Cesta ve vlaku nám rychle utíkala až za Pardubice, ale v za Pardubicemi se vlak zastavil. Nikdo nevěděl proč, ale pak jsme zjistili, že nějaká žena skočila po vlak. Takže jsme měli zpoždění 2 hodiny. Jakmile jsme dojeli do Prahy, hned jsme šli do metra směrem na Letňany, kde byla výstava Titanic. Výstava nás celkem všechny zklamala.

Po výstavě jsme jeli do nákupního centra na oběd. Po obědě jsme se vydali přes Vltavu do technického muzea. V Technickém muzeu jsme zhlédli stroje a různé zajímavé věci. Poté přišla věc, na kterou se všichni těšili, Karlův most. Šli jsme parkem plným lidí a pejsků. Na Karlově mostě jsme měli rozchod na focení a utrácení. Pak už všichni unavení jsme zamířili na vlak domů. Ve vlaku byla velká sranda, hráli jsme různé hry. Jakmile jsme dojeli do Přerova, tak jsme přesedly na autobus a pak hurá domů!

Výlet 8. třídy

Dne 7. 6. 2016 jsme se konečně dočkali zaslouženého školního výletu do Čech pod Kosířem. Naše cesta začala v 5.50 na autobusovém nádraží v Dřevohosticích, z kterého jsme jeli

autobusem na nádraží do Přerova. Tu nás ale čekala ne moc pěkná zpráva. Autobus do Prostějova nám ujel takzvaně “před nosem“. Naštěstí jsme ale zjistili, že autobus, který vedle nás nabíral cestující, jede též do Prostějova. Cesta byla zdoluhavá, ale pro většinu zábavná.

Po hodině a půl jízdy autobusem jsme konečně vystoupili ve vesnici Čelechovice. A právě

v Čelechovicích začala naše túra na nejvyšší vrchol Hané, Velký Kosíř, který je vysoký 441 m, a následně do obce Čechy pod Kosířem. Na vrcholu Velkého Kosíře se tyčí nově zrekonstruovaná rozhledna, na kterou jsme se bohužel nedostali, protože je otevřená jen o víkendu, ale i tak jsme se podívali z nižšího, kamenného patra rozhledny. Ale na Velkém Kosíři jsme nemohli být věčně, a tak jsme se po patnácti minutách vydali do Čech pod Kosířem.

V Čechách pod Kosířem nás čekala prohlídka muzea kočárů, kde nám nejen řekli informace o všech kočárech, ale ukázali nám i největší kočár v Evropě a pozvali nás na akci Josefol, která se bude konat letos v červenci. Všechny muzeum kočárů velmi zaujalo a také nám po něm velmi vyhládlo. Všichni jsme toužili po dobrém obědě, jehož jsme se nakonec dočkali v penzionu Mánes.

Po dobrém obědě nás čekala prohlídka místního zámku a zámeckých zahrad. Na zámku v minulosti žil malíř a ilustrátor Josef Mánes. Zámek byl velmi pěkný, ale i tak většinu víc zaujala velmi rozsáhlá zámecká zahrada s obrovským rybníkem, ve kterém se učil plavat Josef Mánes, ale nyní v něm žijí želvy. V zámeckých zahradách jsme také našli jeskyni, zámeckou věž nebo předraženou cukrárnu.

Nikomu se ze zámeckých zahrad nechtělo, ale za chvíli nám jel autobus do Olomouce, z které jsme jeli autobusem do Přerova a následně zpátky domů. Výlet se všem líbil a určitě nejsem jediný, kdo by se tam chtěl znovu vrátit.
Filip Procházka

Výlet 9. třídy

Náš třídní výlet se uskutečnil v pátek 10. 6. Měli jsme zaměřeno do Milovic, kde jsme navštívili místní zábavní park Mirákulum. Při příchodu do areálu jsme se celkem zděsili, 3. číslo 2015/2016

protože všude kolem nás byly malé děti, které mohly mít kolem 8 let, a my jsme si připadali trochu trapně.

V 11 hodin nám začínala první společná atrakce, na kterou se všichni těšili asi nejvíc, což byla jízda obrněným vozidlem. Nastoupili jsme dovnitř vozidla, pevně se chytli a užívali jsme si asi 20 minutovou jízdu.

Po tomto neobyčejném zážitku jsme měli rozchod. Rozdělili jsme se do skupinek a rozeběhli jsme se po celém areálu. Naše první zastávka byla na velké žluté trampolíně. Tuhle atrakci jsem raději vynechala z důvodu mého předchozího zranění. Další atrakcí byl velký hrad, ze kterého vedlo podzemní bludiště. Byla tam taková tma, že jsme měli hodně práce, abychom východ vůbec našli. Naše další cesta vedla lesní stezkou, kde jsme se mohli krásně zchladit a nabrat trochu energie. Při příchodu z lesní stezky jsme prošli takové menší lanové centrum, což mi dalo celkem zabrat. Když se nad tím tak zamyslím, přijde mi, že asi největší část dne jsme strávili na obřích houpačkách, které byly asi nejlepší z celého areálu.

Jak čas letěl, byli jsme u konce naší návštěvy Mirákula, a tak jsme se vydali menší procházkou po městě k vlakovému nádraží. Po několika přeseďáních mezi vlaky jsme konečně unavení a plní dojmů dorazili domů.

I když jsme si ze začátku mysleli, že to nebude nic pro nás, nakonec jsme usoudili, že jsme si to tam užili zřejmě více než ty malé děti.

Eva Navrátilová

Devátá třída vyrazila na výlet také společně s prvňáčky.

Výlet první a deváté třídy

Už nám pomalu končí školní rok, brzy naše prvňáčky opustíme, proto jsme si s nimi a s paní učitelkou Kučerkovou a Bartuškovou udělali výlet do Bystřice pod Hostýnem do dětského centra Včelín. No, musím konstatovat, že jsme se vyblbli jako malé děti. Hráli jsme „Člověče, nezlob se“, malovali poslepu zvířátka a naši malí kamarádi poznávali, co to je za zvíře. Některé výtvary byly skutečně hodně zajímavé ☺. Zahráli jsme si i lidské pexeso, pantomimu,

vyzkoušeli si kvízy na pohádkové bytosti. Čas nám ubíhal jako voda v potoce a najednou bylo dvanáct hodin, my končili a za odměnu dostali perníkové medaile, byly moc dobré! Prvňáci jsou stále aktivní, ale snad spokojení, běhají po dešti a paní Kučerková se je snažila krotit, chuděra! Dávají jí zabrat, vím, o čem mluvím, je to taková banda malých opiček a opičáků, jsou neustále živí, veselí, a zvědaví. Myslím, že tahle spolupráce nám hodně dala, ať už nám, žákům deváté třídy, tak maloškům, kteří tady ve škole mají své velké přátele. Doufám, že tenhle projekt bude nadále pokračovat a jednoho krásného dne i naši prvňáci budou velkými deváťáky a budou mít na starost zrovna taková zlobidla, jakými sami kdysi byli.

Barbora Pročková

Devátáci

Rozloučení s devátáky

Všichni máme rádi červen. Bývá pěkné počasí, venku se dá dělat spousta věcí a hlavně... blíží se prázdniny. S přicházejícími prázdninami se však blíží i jiná skutečnost - další „devátáci“ opouštějí naši školu a stejně jako po minulých, předminulých a těch před nimi se nám bude i po těchto stýskat. Někteří učitelé se proto rozhodli s letošními „devátáky“ rozloučit pár slovy.

Letošní, nyní již vycházející, „devátáky“ jsem začala učit, když se stali právoplatnými členy druhého stupně. Ze začátku jsem měla obavy. Jaká ta třída asi bude? Co když mě nebudou poslouchat nebo chápat, co říkám?

Moje obavy se však záhy rozplynuly. Stála přede mnou bezva třída plná vnímavých, pracovitých, hodných a inteligentních žáků s úsměvem na tváři a srdcem na dlani.

Během let však přišla puberta a s ní vzdor, odpor k učení a lenost. Vše, co se týkalo školy, bylo pro děti nudné, fádní, nepotřebné a zbytečné.

Naštěstí byl po celou dobu počet lenochů převýšen počtem snaživých studentů a nakonec musím stejně konstatovat, že jsem se všemi prožila pěkné čtyři roky a přeji jim hodně úspěchů v následující životní etapě.

Jana Číhalová

Jak to vidím já – letošní devítka

S letošní „devítkou“ jsem se setkával po dobu pěti let. První oťukávání nastalo ve čtvrté třídě, kdy jsme spolu začali se základy informatiky. Pro některé to bylo docela náročné, kdy přes pohodu v hodinách přišly občas dokonce i slzy...

Rok utekl a já si myslel, že budeme společně pokračovat v páté třídě, ale vedení školy rozhodlo jinak. Zřejmě vyhodnotili můj styl jako příliš přísný a pro tyto bobky málo vhodný.

Další setkání přišlo až v šesté třídě, kdy začala fyzika a později se přidala i chemie, informatika, přírodopis, dílny a mnoho dalších aktivit, soutěží a exkurzí. Dokonce jsem uvažoval o třídnictví, ale protože byla ve vzduchu problematická třída o rok starších spolužáků, tak jsem je, jak jinak, dostal a současná devítka získala svou třídní.

A jak je vidím z pozice učitele? Kolektiv třídy nebyl příliš soudržný, docházelo ke tvoření skupinek bez chuti k vzájemné toleranci a spolupráci. Tento stav se moc nezměnil, ani když jim teklo do bot. V kolektivu je několik individualit, které mezi sebou soupeří o vliv na zbytek třídy. V hodinách byli až do konce vnímaví a pozorní, snažili se a v zásadě jim šlo o studijní výsledky. Poslední čtvrtletí je zastihla krize a lenivost, ale s tím se dalo počítat.

V jejich třídě jsem učil rád, vládla zde vzájemně přátelská atmosféra a legrace vykompenzovaná mým náročnějším stylem. No a co jim přeji? Snad jen to, aby je včas opustila puberta a pracovali odpovědně na dosažení svých cílů férovým stylem, aby z nich byli správní kluci a holky, kteří dokážou za pár let rozhodovat o důležitých věcech. Přeji jim, aby byli spokojení se svým snažením i životem a měli radost z toho, co tvoří a čemu se věnují.
Marek Foukal

Naše poprvé

Poprvé jsme se setkali v pondělí 3. září 2012 před školní budovou. Začalo naše společné „poprvé“. Moje nová 6. třída vstoupila poprvé do školy jako třída druhého stupně a všichni byli plni očekávání, jaké to bude dál. Pro mě, jejich novou třídní učitelku, bylo „poprvé“ jako třídní na druhém stupni.

Společně jsme se poznávali, učili se, jezdili na výlety, řešili menší i větší problémy, pomáhali si, povzbuzovali se, překonávali nástrahy pubertálních výlevů Já jsem se snažila předat svým žákům co nejvíce vědomostí v angličtině, občanské výchově a taky v běžných vzájemných vztazích a každodenních situacích, vštěpovala jsem jim zásady bezpečnosti jízdy na bicyklu, zásady slušného chování a ONI mě nepřestávali překvapovat svým

někdy ještě dětským, jindy až ve svém věku neuvěřitelně dospělým jednáním. Samozřejmě, přes mé veskrze pozitivní snahy, neopustili ONI své snahy svou třídní alespoň trochu zkazit a naváděli i k nepravostem jako třeba skončit odpolední vyučování o 5 minut dříve ...

Nicméně, přes veškeré nástrahy a záludnosti vzdělávacího procesu a tlaku ve všech vyučovacích předmětech, dozráli a dokončili zdárně celou povinnou školní docházku! A i když zřejmě přijdou v budoucnu další třídnictví a další žáci, tato svého druhu první zkušenost zůstane navždy PRVNÍ a jejich jména zůstanou nejen na společném třídním tričku.

Petra Bartušková, třídní učitelka

Mnoho úspěchů v dalším životě se rozhodla popřát letošním „devátákům“ také paní učitelka Tománková, která je poctivě a svědomitě s veškerou její důsledností a vytrvalostí vychovávala a vzdělávala v době, kdy byli ještě děti:

Naši milí absolventi, přeji Vám všem úspěšný start na Vaší další cestě za novými vědomostmi, optimismus a vytrvalost při překonávání občasných překážek, štěstí na nové kamarády a přátele a v neposlední řadě spokojenost v osobním i profesním životě.

Marcela Tománková, tř. učitelka
ve 4. a 5. třídě

Škola v přírodě Chaloupky

Devátá třída toho stihla skutečně mnoho! Byli jsme dokonce i na škole v přírodě. Organizace a celkově program byly skvělé. Aby ne, když ve vedení celé akce stanul pan učitel Foukal. Tenhle projekt vypukl v únoru, nejela samozřejmě jen devítka, ale i šestka, sedmáci a osmáci. Kdybych měla vyjmenovat vše, co jsme zažili a prožili, celý Dřevák by nebyl o ničem jiném, tak alespoň ve zkratce.

Počasi nám vyšlo krásně, rána na Chaloupkách byla kouzelná, všude jarní námraza, bílo a slunce, které se snažilo své paprsky

probojovat i k našim pobledlým tvářičkám. Následovaly rozcvičky, nebyly náročné, spíš to bylo po ránu příjemné protáhnutí se. Každý den byl jiný program. Jeden den jsme se vrtali v zamrzlém rybníce a hledali larvy všelijakých brouků a vodoměrek. Jen pár z nás našlo potápníka. Jiný den se vypravujeme na mléčnou farmu a zkusíme výrobu másla a sýru.

Naši pedagogové však nezůstali pozadu, chystali nám noční stezku odvahy, turistickou vycházku dle map, tedy orientaci v terénu, mimo to jsme byli rozčleněni do týmů a měli různé bojovky. Náš tým pod vedením pana učitele rozdělával v lese oheň pomocí křesadla, opékal buřty a učil se lesní moudrosti. Jiné týmy si kupříkladu užívaly šiškovou válku.

Tímto chci srdečně poděkovat pedagogům, kteří s námi na Vysočině prožili krásných a nezapomenutelných deset dní. Škoda, že devátá třída už se další školní rok takového školy v přírodě

nedočká, ale vám ostatním bych to moc přála!

Jmenovitě bych za všechny ráda poděkovala panu učiteli Foukalovi, paní učitelce Číhalové, paní učitelce Jakubálové a samozřejmě i paní vychovatelce Petě Jančíkové, která nás doprovázela.

Barbora Pročková

Školní akademie aneb Nervy do poslední chvíle

Poslední chvíle před vypuknutím školní akademii se nervuje snad každý, ale u nás to byly nervy dvojnásob! Brali jsme to jako takové rozloučení devítky se školním rokem, takže jsme pochopitelně chtěli mít všechno tip top. Ale opak byl pravdou, snad všechno se nám kazilo. Nejdřív byly problémy s hudbou, potom to vypadalo, že Verča odpadne, proto jsme celý taneček museli narychlo učit Terku, ta však v sobotu na vystoupení nepřišla, protože jí nebylo dobře. Nakonec se Verča objevila a svým způsobem zachránila situaci. Když už to konečně vypadalo, že bude všechno dobré, začal pro změnu stresovat David, náš jediný tanečník. Takže z pohledu deváťáků TO BYLY NERVY!

Nakonec se nám všechno povedlo. Vidět z podla všechny ty lidi a slyšet ten potlesk, když se vám něco povede – moc hezký pocit.

Všechna čísla byla moc pěkná, každé mělo něco do sebe. Žádná z tříd nepodcenila přípravu a všechny excelovaly. Děkujeme Vám, učitelům, kteří jste nám pomáhali při tvorbě choreografií, přednesu básní i vymyšlení scének, děkujeme i naší paní ředitelce, která nám celou akademii moc hezky rýmovaně a vtipně uváděla. Ostatně můžeme si všichni gratulovat, podle mě jsme školu nikterak nezahanbili a oslavu jejího 60. výročí si budou lidé ještě dlouho pamatovat.

Barbora Pročková